



Передмова:

Отже. Я могла би трохи відкрити таємницю про суперцікаві події, які відбуватимуться у цій книжці, але не буду. Бо не хочу позбавляти вас радості від читання. (А для мене це було б НАДТО боляче...)

Я також могла б написати коротенький підсумок зимових і весняних пригод, але це зайве. Бо ж уже написала **АЖ ДВІ КНИЖКИ** саме про них, і ви зможете про все прочитати, якщо дуже захочете. І самі довідаєтеся і про мене, і про Гелле, і про Стіана, і про Альфі – геть про все. А МЕНІ не доведеться переповідати тут заново.

A nei, sand overall...

Новий щоденник з чистими аркушами

(поки що)

(а скоро літні канікули!!!!)



Залитання



Раптом мене з усіх боків оточують майже всі дівчата класу. Аннікен стоїть навпроти. Вона дивиться мені *просто* в вічі. Наче щось сталося. Але я уявлення не маю, що саме. І все ж вона ДИВИТЬСЯ на мене саме так, наче щось сталося. Усі так дивляться.

– Що таке? – запитую я.

– Нам просто цікаво, – каже Аннікен дуже дивним голосом.

– Що цікаво?

Аннікен затамовує подих, але не квапиться з відповіддю. І всі дівчата в колі немов затримують дихання. Хтось позад мене хихоче. (Це – Крістіна й Анна). Аннікен стріляє у них таким собі трохи вбивчим поглядом, ну, ніби вбивчим, і вони перестають хихотіти.

У класі мертва тиша.

Усі дивляться на Аннікен, усі чекають.

Я бачу, як Аннікен подобається бути в центрі уваги. Вона вичікує *надто* довго.

Раптом ситуація стає неприємною.

Я відчуваю, що теж мимоволі затамовую подих.

І тоді...



– Ви з Альфі пара? – запитує Аннікен, впиваючись поглядом мені ПРОСТО в очі.

– Що? Ні! – відразу скрикую я. – Що ви собі придумали?

– А чого ж? – каже Аннікен. – Ви ж *сусіди*, і сидите поруч у класі, і купу часу проводите разом, тож нам просто цікаво. Так видає-е-е-ється, що ви зако-о-о-охані, хіба ні?

Аннікен обводить поглядом коло дівчат – чи всі з нею згодні. І вони згодні. Вони кивають і кажуть: «Так-так, усе на це вказує...».

Я пильно дивлюся на Аннікен. І відчуваю, як усі дивляться на мене, просто ВИТРИЩАЮТЬСЯ.

– Та ні, ми НЕ закохані, – заперечую я.

Аннікен довго не зводить з мене погляду, мовчки. Потім обертається і дивиться кудись в інший кінець класу. Я теж повертаю голову. Там стоїть Іселін. Разом з Анітою і Норою. Ніби чогось очікують. Воно якось дивно, хоч я і не можу пояснити собі, у чому дивина.

А тоді стає ІЩЕ дивніше. Раптом Аннікен піднімає угору великий палець, подаючи Іселін, Аніті і Норі знак «супер». Нора й Аніта починають шалено стрибати навколо Іселін, мов двоє садочкових малявок, а Іселін аж сяє. Вона киває Аннікен, Аннікен киває Іселін. Так поважно й урочисто кивають одна одній. СТРАШЕННО дивно. Я нічого не розумію.

Що тут, урешті, відбувається? – думаю я. Бо це дуже кумедно, коли ВСІ дівчата стоять навколо мене колом, тоді як Іселін, Аніта й Нора тримаються віддалік, на іншому кінці класу, й обмінюються загадковими знаками!!!



Або ж ні...

ОСЬ ТЕПЕР уже запитання...



– Чудово! – раптом скрикує Аннікен, аж я здригаюся. (Ми все ще стоїмо посеред класу, мене все ще оточують дівчата). – Тоді ти можеш запитати його від імені Іселін, правда ж? – веде вона далі.

Мене кидає в дрижаки, світ навколо завмирає.

– Що? – тільки й можу видушити з себе.

– Ага, – каже Аннікен. – Іселін закохана в Альфі. Ти його добре знаєш, тож ми подумали: якщо ви обоє не пара, то можеш запросто запитати в нього, як він ставиться до Іселін.

– Ні! – скрикую я. (Вигук просто вихоплюється мені з рота.)

– Що означає «ні»????!!! – налякано запитую Аннікен.

– Просто «ні», – кажу я, розгублено розглядаючи свої руки.

Я відчуваю, як раптом стало гаряче в цьому тісному колі дівчат. До млості. Я хочу звідси вирватися. Дівчатка дивляться на мене й переглядаються між собою, час від часу обертаються, щоб поглянути на Іселін з подружками. Я не можу змусити себе теж подивитися у їхній бік. Я просто не маю сили дивитися на Іселін. (ВОНА справді закохана в Альфі???)



– Що ти маєш на увазі? – суворо запитую Аннікен. Я затамовую подих.

– Я маю на увазі, що не можу цього зробити.

Голос мій звучить трохи неприродно й тремтить.

Та враз я випростовуюся.

Дивлюся просто на Аннікен.

– Чогось тобі ще? – запитую я уже без жодного тремтіння у голосі.

Аннікен раптом розгублюється. Вона весь час переводить погляд з мене на Іселін і навпаки. Усі дівчата увіп'ялися у неї очима, чекають.

– Ну-у-у, ні-і-і... – уже не так впевнено протягує Аннікен.

– Ні, то й ні, – кажу я, прокладаючи собі шлях із тісного гурту дівчат, рішуче простую до дверей, кидаючи побіжно погляд на Іселін та її подружок.

Іселін несміливо мені всміхається.

Я теж усміхаюся, але відчуваю, що усмішка моя не надто щира. (Дуже навіть нещира.)

Уже за дверима класу я чую, як заметушилися дівчатка, загаласували, зашепотіли – одним словом, збуджено заговорили. Я обертаюся і бачу, як вони тепер збилися зграйкою біля Іселін. Усі говорять навперебій. Ось, чую, кажуть: «...і тоді Уда сказала... а Аннікен і собі сказала таке...» і так далі. І ще наостанок почула: «ЩО? Так і СКАЗАЛА?!».

Вони галасують, перебивають одна одну; здається, переказують почуте Іселін, Аніті й Норі. Я іду далі коридором. Геть звідси!





Що трапилося на східцях

– Привіт, Удо! – чую раптом зовсім поруч голос і здригаюся від несподіванки.

Це Альфі. ♡ ♡ ♡

Я зупиняюся, підводжу на нього погляд. Червонію. (Як це типово!)

– Привіт! – відповідаю.

Він сидиться на східцях разом із Себом, Крістоффером і Сондре. Я зупиняюся перед ними, з рештою також вітаюся. Відчуваю, що маю трохи чудернацький вигляд, але ж вони не можуть знати, що тільки-но відбувалося у дівчачій компанії.

– Ти куди? – питає Себ.

– Надвір.

– За три хвилини задзвонить на урок, – каже Сондре, дивлячись на годинник у своєму мобільному.

Крістоффер сміється.

– Коли це дзвоник на урок почав тебе хвилювати, Сондре? – каже він, жартома штурхаючи друга в бік.

– До кінця навчального року лише півтора тижня, – каже про своє Сондре. – А у нас ще купа репетицій вистави. Час починає підтискати!

– О, так, – погоджується Крістоффер.

– Гарна буде вистава, не? – веде далі Сондре.

– О, так, – знову погоджується Крістоффер.

– Поїдемо нині додому разом?

Я ледь здригаюся. Бо знову заговорив Альфі. До мене... Він дивиться мені просто в вічі й чекає на відповідь.

О! Я ніколи не звикну, що Альфі звертається до мене! (Чи дивиться на мене!) Я майже кожного разу здригаюся, коли чую його голос, еге ж... Хіба це НОРМАЛЬНО? Хіба нормально, що я кожного разу, коли він дивиться на мене своїми МЕГАГАРНИМИ очима, ледь не умліваю? Ні, це зовсім ненормально таке відчувати!!!

Альфі все ще не зводить з мене погляду. Ніби чогось сподівається. Раптом я розумію: він так дивно дивиться, бо я витріщаюся на нього й мовчу! Він легенько торкається своєю ступнею моєї ноги. Мене наче струмом шпигає. Я здригаюся. Знову. (Це лише я помічаю чи решта хлопців – також? І Альфі?) Альфі сидить і всміхається. Він дивиться на мене з *отією* усмішкою, *отими* очима... (Від його погляду можна просто вмерти!)

Крістоффер, Себ і Сондре базикають про щось своє. На нас з Альфі анітрохи не звертають уваги. Я усміхаюся Альфі і дивуюся сама собі, бо, хоч почувуюся мов оглушеною, усміхатися йому так легко. Альфі такий ГАРНИЙ!

– То що? – перепитує Альфі.

– А що? – гублюся я, бо забула, про що він запитував.

– Поїдемо разом додому автобусом?



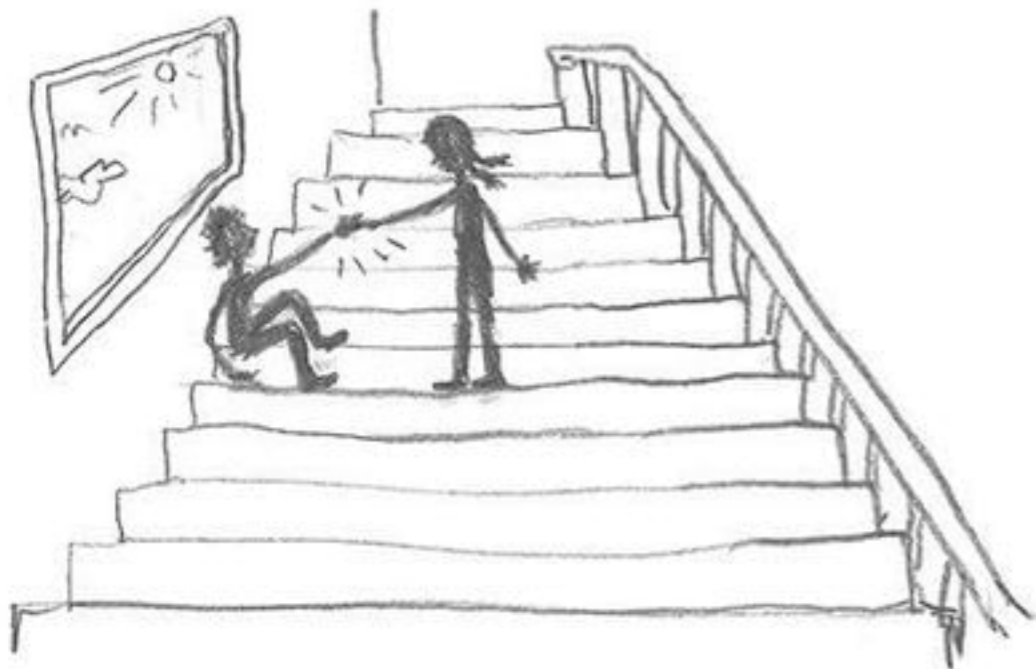
– Звичайно! – відповідаю я, *неймовірно* щаслива.

Раптом Альфі простягає руку. Я дивлюся на руку, на нього, а тоді й сама подаю свою руку, потискаю. Мое тіло пронизує наче струмом. Він це теж, мабуть, відчуває. Я червонію. Знову!!! Від цього вчасного й невчасного пронизування струмом стає страх як ніяково. Тобто це зовсім НЕнормально, якщо хочете знати.

Раптом Себ хитро хихотить і підсвистує, дразнячись.

– О, ВИ щось уже закрутили, га? – під'юджує він.

І вони (тобто Себ, Крістоффер і Сондре) витріщаються на нас з Альфі, чи, радше, витріщаються на наші руки. Бо Альфі сидить на східцях, а я стою перед ним; ми простягнули одне одному руки й так тримаємося. І раптом я почувуюся ОСТАННЬОЮ дурепою. (Я розумію, який ми маємо прибацаний вигляд!) Як воно по-дурному, стояти отак з випростою рукою, ніби якийсь придурок.



Або ж ні... ось ЦО СТАЛОСЯ на сходах...



– Зараз задзвонить дзвоник, – каже Альфі, дивлячись на мене знизу вгору.

Я мовчки дивлюся на нього. Усе ще не допетрую, про що він каже. Помічаю, що решта хлопців починають прислухатися до нашої балачки.

– Допоможеш мені підвестися? – питає Альфі, стискаючи мою руку й підморгуючи.

Мене знову з голови до п'ят пронизують дрижаки.

– Звичайно! – майже скрикую я і з усією силою тягну руку догори, щоб підняти Альфі зі сходів.

Але ж тягну так сильно, що Альфі налітає на мене, я шпортаюся назад, він шпортається уперед, але встигає втримати рівновагу, а я встигаю відступити на крок і теж втримую рівновагу – ніхто не падає. І ось ми знову стоїмо наче вкопані. Посеред сходів, тримаючись за руки. Моя права рука – у його правій руці, моя ліва рука – на його лівому передпліччі, а його ліва рука – на моєму лівому передпліччі. (Ну, щось таке...) Хай там як, ми з Альфі однакові на зріст, тож стоїмо обличчям до обличчя, близенько, ледь носами не торкаємося. Моя серце прискорено

